



Една българка на бойното поле.

Нашият полкъ беше около Одринъ. Първото примирие съ турцитѣ тамъ ни завари. Оттеглихме се на почивка въ малко едно българско село. Ние бѣхме все възрастни хора по на 35-40 години. Първои отъ насъ имаха синове къмъ Чаталджа, а първои и по двама.

Въ нашата рота бѣха се събрали все грамотни хора. Единъ нещастнагъ имахме само неграмотенъ: Чичо Недѣлко, бѣденъ и простицкъ човѣецъ, нъ много смѣлъ и добъръ. Той бѣше първата жертва на нашата рота: падна отъ граната разкъсанъ.

И заживѣхме ние прѣзъ дългото примирие като братя. Грижехме се всички и за храна, и за дърва и гледахме никоѣ да не тегли лишения и незгоди: доста се натеглихме въ оконитѣ, денемъ и пошемъ на открито, повечето пакти само съ хлѣбъ и вода. Биваше време, когато солта и пиперътъ ни бѣше най-разкошното ядене — но мнозина нѣмаха и него. . . .

А тукъ сега имахме си и чай всѣка сутринъ, и топла храна, че дори и вино. Прѣзъ свободното време се събирахме ние—всичкитѣ войници отъ нашия взводъ и разговаряхме, четѣхме вѣстници, приказвахме, веселѣхме се. Почнахме да получаваме често и писма отъ домашнитѣ си. Наредена бѣше поща 3-4 пакти въ седмицата. Прѣзъ хубавъ слънчевъ день ще видишъ насѣдали мнозина прѣдъ малката ни ниска квартира и пишатъ писма: едни на колънѣ, други на нѣкоя дъска, трети на сунката си пълна съ патрони. И всички завистливо гледатъ къмъ този щастливецъ, който